

Київ

Наталія Грегуль

Мій рідний Київ в снах ще тоне,
Спальний район ще мовчазний,
Тут — берег лівий, міст Патона,
Там — кручі й Лаври куполи.

Перший трамвай сонний проїде,
Мине бульвар старий, як світ,
Зранку в дворі стріну сусідів,
Знайомих точно сотню літ.

Мій Київ різний невідомий,
Такий знайомий і чужий,
У Києві я завжди вдома,
І ніби в гостях, мов не мій.

Люблю свій Київ сонцеликий,
Великий, гамірний, святий,
Андріївський узвіз, бруківку,
Річний вокзал, Дніпра всю шир.

Я тут зробила перші кроки,
Тут моя сила, мій поріг
Топчу асфальт усі ці роки,
Й ведуть додому сто доріг.

Люблю вертатися додому,
Відчути ритм стрімкий життя,
Парфумів шлейф десть біля дому,
І звичні голоси киян.

Люблю з метро в ложу театру,
Прийти на оперу й балет,
Тут розкіш й блиск, мистецтва ватра,
Тут храм і муз духовний злет.

Мій Київ древній і величний,
Русі колиска й оберіг,

Князь Володимир Русь хрестивший
З хрестом на пагорбі застиг.

Сакральне місто, неприступне,
Слов'янське серце і душа,
Тут Золоті ворота й мури
Й Софія древня золота.

Потік червоних фар вечірній,
Додому рине з виру справ,
Висоток стрій взовж траси рівний,
Вже звичним і буденним став.

Ми поспішаємо, ми у темпі,
Не помічаємо глибин,
А він зберіг свій дух безсмертний,
Лише торкнися древніх стін.

Він береже всі таємниці,
Й оновлюється з року в рік,
Мій юний Київ знов сміється
Й пульсує в ритмі наших днів.

30.04.2024